

dér. Men efter en enkelt Prøve som den, der er blevet foretaget, eller efter nogle enkelte Prøver tror jeg, at man skal være forsigtig med straks at sige, at derved er det konstateret, hvor Fejlen er eller ikke er. Det er jo dog muligt, at de gentagne Prøver, vi nu fortsætter med, vil vise det omvendte. Men een Ting har den Prøve sikkert vist, at netop i de grundlæggende Fag, Dansk, Regning og Skrivning, er vor Skole ikke saa god, som den baade skulde og kunde være, og da er det, synes jeg, den naturligste Ting, at man prøver paa at gribe Ondet ved sin Rod og tage fat paa de Uddannelsesanstalter, vi har, paa de Lærere, som underviser Børnene. Dér drejer det sig ikke alene om Kundskaben, men det er muligt, at man griber hele denne Sag forkert an; og det er netop det, Kommissionen skulde beskæftige sig med.

Jeg skal fremdeles anbefale, at man nedsætter en Kommission, bestaaende baade af sagkyndige — jeg har altsaa bøjet mig og vil gaa med til, at deres Antal bliver noget mindre, end jeg egentlig kunde ønske — og af Medlemmer fra Rigsdagen. Hvis det havde været muligt, vilde det maaske have været rigtigt ogsaa at tage Forældre ude omkring i Landet med i Kommissionen, men det er umuligt at finde nogle ganske enkelte Mennesker, som er i den Grad fremtrædende paa dette Omraade, at man kan sige, at de repræsenterer Befolkningen. Naar der er Tale om at faa en Repræsentation for Befolkningen, kan man ikke gøre bedre end at tage Rigsdagens Medlemmer, de er valgte med Tillid fra Befolkningens Side til at tage Del i Arbejdet her paa Rigsdagen, og her ind under hører selvfølgelig ogsaa Lovgivningen paa Skolevæsenets Omraade, saa de maa betragtes som de bedste Repræsentanter for Menigmand, ogsaa med Hensyn til denne Sag.

Ejsing: Det glædede mig at høre den højtærede Ministers Udtalelse om, at det er en fuldstændig Misforstaaelse, at Kommissionen skulde søge Kundskabsmængden ved Seminarierne udvidet. Jeg havde ganske vist troet, at det var et af Hovedøjemedene for Kommissionen, da vi jo saa tidt har hørt den Tale, at det staar rent galt til med Undervisningen paa Seminarierne. Den højtærede Minister har selv i Folketinget udtalt, at den nuværende Seminarieuddannelse er meget ringe og i allerhøjeste Grad trænger til en Forbedring. Jeg maa altsaa nu forstaa den Udtalelse noget anderledes, end jeg havde forstaaet den. Jeg havde troet — og jeg synes, det er tilgiveligt —, at man i ret høj

Grad vilde tage Sigte paa Kundskabsmeddelelsen og ikke alene paa den pædagogiske Uddannelse. Men jeg maa altsaa forstaa det saaledes, at det, man i Ministeriet tænker paa, ikke særlig er de Krav, der er rejste om, at Seminarieeleverne skal have en udvidet Undervisning, ja, maaske endogsaa, inden de kommer paa Seminariet, skal have bestaaet Præliminær- eller Studentereksamen eller lignende Eksaminer. Det glæder mig i meget høj Grad, at jeg dér fuldstændig har misforstaaet, hvad der er blevet udtalt fra flere Sider.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Rigsdagsmænd skal være Medlemmer af Kommissionen, ønsker jeg kun at sige, at det maaske kan være rigtigt nok, at Rigsdagsmænd vilde holde noget igen overfor Kravene om flere Kundskaber, men paa den anden Side staar Rigsdagen meget friere, naar et Lovforslag til sin Tid fremsættes for os, og vi ikke i Kommissionen har været med til et Kompromis, hvorved vi halvt om halvt har bundet Kommissionens Medlemmer og halvt om halvt Rigsdagen.

Da jeg nævnedes af Ministeriet truffne Foranstaltninger, tænkte jeg ikke paa det, der er sket i den sidste Tid, men paa det, der er sket i tidligere Tider, da vi fik Optagelsesprøven skærpet ved Ansættelsen af Censorer.

Saa mente Ministeren, at vi ikke kunde dømme ud fra de Prøver, der er blevet afholdt. Jeg agter heller ikke at dømme og sige, at Undervisningen i Købstadskolerne absolut staar ringere end Undervisningen ude paa Landet, men da man har fremhævet og jeg stadig var inde paa dette, at det var Kundskaber, man vilde jage efter, og da man har sagt, at med større Kundskaber fulgte ogsaa en bedre Undervisning, mente jeg at kunne henvise til, at saa skulde man vente, at Eleverne i Købstadskolerne, hvis Lærere har flere Kundskaber, i alle Tilfælde bedre Karakterer end Lærerne paa Landet — naar man ikke har første Karakter, kan man ikke vente at blive ansat ved en Købstadskole —, var bedre underviste end Eleverne ude paa Landet, men nu viser Prøven det modsatte. Jeg maa maaske indskyde den Bemærkning — og det kan godt være, at Prøven dog har lidt større Betydning, end man nu vil tillægge den —, at naar det har vist sig, at Børnene er bedre underviste paa Landet, tror jeg, det ligger i, at Lærerne paa Landet er mere Lærere end Lærerne i Købstæderne. Lærerne i Købstæderne har ofte saa meget andet at passe, de har saa mange Timer ved Siden af og farer fra den ene Skole til den anden. Det